

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1163 ²	Μεγάλη Τετάρτη βράδυ 8 Ἀπριλίου 2015 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ θεία κοινωνία

«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (θ. Λειτ., βλ. Ματθ. 26,27)

Γεύματα καὶ δεῖπνα κάνουν οἱ μεγάλοι, οἱ πλούσιοι, οἱ μεγαστᾶνες, ποὺ θέλουν νὰ ποικίλουν τὴν ἀνιαρὴ ζωὴ τους καὶ μ' ἓνα γλέντι. Ἀλλὰ πόσοι προσκαλοῦνται σ' αὐτά; Λίγοι, οἱ ἐπίσημοι· αὐτοὶ ποὺ εἶνε πάντα χορτᾶτοι. Ὁ πολὺς λαὸς μένει ἔξω ἀπὸ τὰ δεῖπνα τῶν μεγάλων. Θὰ σᾶς παρουσιάσω ὅμως ἓνα δεῖπνο, ἐμπρὸς στὸ ὁποῖο ὄλα τὰ ἄλλα δεῖπνα εἶνε μία σκιά. Σ' αὐτὸ εἶνε προσκεκλημένοι ὄλοι. Εἶνε δεκτὸς ἐξ ἴσου τόσο ὁ πλούσιος ὅσο καὶ ὁ φτωχός, τόσο ὁ ἀγράμματος ὅσο καὶ ὁ ἐγγράμματος, τόσο ἡ γυναίκα ὅσο καὶ ὁ ἄντρας. Σ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ καθήσῃ δίπλα στὸ βασιλιά καὶ ὁ λοῦστρος, κι ὅταν δειπνοῦν οἱ προσκεκλημένοι παιανίζει ἡ μουσικὴ τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ δεῖπνο αὐτὸ εἶνε ὁ **μυστικὸς δεῖπνος** τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἀδελφοί, **ἐλᾶτε στὴν τράπεζα τοῦ Κυρίου**. Ὁ Χριστὸς διανέμει τὰ προσκλητήρια. Εἶνε γραμμένα ὄχι μὲ μελάνι ἀλλὰ μὲ αἷμα. Καὶ τί γράφει; Σᾶς διαβάζω τὸ προσκλητήριο· «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (θ. Λειτ., βλ. Ματθ. 26,27). Ἐλᾶτε λοιπόν. Πῶς νὰ σᾶς παραστήσω τὴν ὠραιότητα τοῦ δεῖπνου; Σᾶς λέω μόνο, ὅτι ὁ μυστικὸς δεῖπνος, ἡ θεία κοινωνία, εἶνε μυστήριο ἀγάπης, μυστήριο ταπεινώσεως, καὶ μυστήριο ζωῆς. Τὶς **τρεῖς** αὐτὲς **ἀπόψεις** τοῦ ἀγιωτάτου μυστηρίου θὰ ἐκθέσω μὲ λίγα λόγια στὴν ἀγάπη σας.

Ἡ θεία κοινωνία εἶνε **μυστήριο ἀγάπης**. Ἀγάπης τίνος; Τοῦ Χριστοῦ μας. Πόσο μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Χριστὸς μᾶς τὸ ἀποδεικνύει καθημερινῶς. Παντοῦ καὶ πάντοτε δεχόμαστε τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης του. Ὡ τὰ δῶρα τοῦ Χριστοῦ! Εἶνε πολλὰ, ἀναρίθμητα. Δικό του δῶρο εἶνε ἡ ζωὴ μας, ἡ τροφή μας, ὁ ἥλιος, ὁ ἀέρας ποὺ

αὐτὴ τὴ στιγμή ἀναπνέουμε, καὶ τόσα ἄλλα. Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο δῶρο του ξέρετε ποῖο εἶνε; Ἡ θεία κοινωνία. Γι' αὐτὸ μιλάμε καὶ γιὰ «**τίμια δῶρα**». Στὸ μυστήριο αὐτὸ σὰν ποταμὸς ξεχειλίζει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Καμμιά μητέρα δὲν ἀγάπησε τὸ παιδί της τόσο ὅσο ὁ Χριστὸς τὸν ἄνθρωπο. Μεγάλη ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας. Συνέβη, μιὰ μητέρα ποὺ βρέθηκε στὴν ἔρημο καὶ οἱ μαστοὶ της εἶχαν στειρεύσει, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τὸ παιδί της, ν' ἀνοίξῃ τὴ φλέβα της καὶ νὰ τὸ ποτίσῃ μὲ τὸ αἷμα της. Αὐτὸ δείχνει τὴν ἀγάπη της. Ἀλλ' αὐτὸ καὶ κάτι ἀνώτερο κάνει ὁ Χριστὸς καὶ βεβαιώνει τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἀγαπᾷ, καὶ γι' αὐτὸ ἔδωσε τὴ θεία κοινωνία, ποὺ εἶνε ἓνα μυστήριο ἀγάπης. Μυστήριο εἶνε καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα πρὸς τὸ παιδί, τῆς γυναίκας πρὸς τὸν ἄντρα· ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο μυστήριο εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, καὶ τὴ δείχνει ἰδίως διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας κοινωνίας.

Μυστήριο λοιπὸν ἀγάπης. Ἀλλὰ ἡ θεία κοινωνία εἶνε ἀκόμη καὶ **μυστήριο ταπεινώσεως**, ταπεινώσεως βαθυτάτης. Ταπεινώσεως τίνος; Τοῦ Χριστοῦ. Στὸ μυστήριο αὐτὸ θαυμάζουμε ὄχι μόνο τὴν ἀγάπη ἀλλὰ καὶ τὴν ταπείνωσι τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ του πολλὰς φορές ταπεινώθηκε ὁ Κύριος. Ταπεινώθηκε ὅταν, βασιλεὺς αὐτὸς οὐρανοῦ καὶ γῆς, γεννήθηκε μέσα σ' ἓνα σπήλαιο. Ταπεινώθηκε ὅταν καταδέχτηκε νὰ ὑποτάσσεται στὴν Παναγία μητέρα του καὶ τὸν δίκαιο Ἰωσήφ. Ταπεινώθηκε ὅταν ἐργαζόταν ὡς ἀπλὸς ἐργάτης, γιὰ νὰ ἐξοικονομῇ τὸ καθημερινό του ψωμί. Ταπεινώθηκε ὅταν καταδέχθηκε νὰ βαπτισθῇ ἀπὸ τὸν Πρόδρομο. Ταπεινώθηκε ὅταν, χωρὶς ἀμάξια καὶ ἄλογα χρυσοστολισμένα, πεζός, ἔτρεχε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, και τόσες άλλες, ο Χριστός ταπεινώθηκε. Έκεi όμως που έδειξε και δείχνει τη μεγαλύτερα ταπείνωση, εiνε η θεία κοινωνία. Γιατί; Διότι στις παραπάνω περιπτώσεις ταπεινώθηκε μιὰ φορά· μιὰ φορά γεννήθηκε στο σπήλαιο, μιὰ φορά βαπτίσθηκε, μιὰ φορά περπάτησε στη γη. Άλλα στο μυστήριο αυτό «*ἀει σφαγιάζεται ἀγιάζων τούς μετέχοντας*» (ἀκολ. θ. Μεταλ.). Για σκέψου το λίγο. Σε ρωτῶ και τὸ ἄλλο· Εἶδες ποτέ βασιλιᾶ ν' ἀφήνη τὸ ἀνάκτορό του και νὰ πηγαίνη στο καλύβι τοῦ ἀλήτη ἢ τοῦ λούστρου, νὰ κάθεται μαζί του, νὰ τρώη μαζί του, νὰ κοιμᾶται μαζί του; Ἐγὼ δὲν τὸ εἶδα ποτέ. Άλλα ὁ Χριστός –ὦ τῆς ταπεινώσεώς του!– καταδέχεται νὰ τὸν κοινωνῇ και ὁ φθισικὸς και ὁ λεπρὸς και ὁ λοῦστρος και ὁ πιὸ ἄσημος ἄνθρωπος. Χριστιανέ· ἐὰν δὲν σε συγκινῇ ἢ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τουλάχιστον δὲν σε συγκινεῖ ἢ τόση ταπείνωσίς του;

Και τώρα ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν τελευταία ἄποψι τοῦ μυστηρίου. Διότι ἡ θεία κοινωνία εἶνε και **μυστήριο ζωῆς**. Ζωῆς τίνος; Τοῦ Χριστοῦ, ζωῆς αἰωνίου και μακαρίας. Ἡ θεία κοινωνία, ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, εἶνε «*ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς*» (βλ. ἴω. 6,35). Ἐὰν τὸ ψωμὶ τρέφη τὸ σῶμα, ἡ θεία κοινωνία **τρέφει** ψυχὴ και σῶμα κατὰ τρόπο μυστηριώδη. Ὅπως δὲν γνωρίζουμε πῶς οἱ τροφές μεταβάλλονται σε αἷμα –ἢ μεταβολὴ αὐτὴ εἶνε μυστήριο τῆς ἰατρικῆς–, ἔτσι και ἡ μεταβολὴ τοῦ οἴνου και τοῦ ἄρτου εἶνε μυστήριο τῆς θρησκείας. Ἐς μᾶς ποῦν οἱ γιατροὶ πῶς οἱ τροφές γίνονται αἷμα, γιὰ νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς πῶς τὸ ψωμὶ και τὸ κρασί γίνονται ζωηφόρο σῶμα και αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ποῦ μεταδίδει τὴ ζωὴ στὴν ὕπαρξί μας. Προσωρινὴ ζωὴ μεταδίδουν οἱ ὑλικές τροφές, αἰωνία και μακαρία ζωὴ μεταδίδει τὸ σῶμα και τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Άλλα ἡ θεία κοινωνία δὲν εἶνε μόνο ἡ τροφή, εἶνε κάτι περισσότερο· εἶνε και τὸ **ἐμβόλιο** ποῦ προστατεύει τὴ ζωὴ μας. Φέρνω ἓνα παράδειγμα. Ἐς ὑποθέσουμε –κακὸ νὰ μὴν ἔχουμε, ὁ Θεὸς νὰ φυλάξη–, ἄς ὑποθέσουμε ὅτι στὸν τόπο μας πέφτει τύφος. Τί θὰ κάνουμε τότε; Ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, θὰ τρέξουμε νὰ ἐμβολιασθοῦμε με τὸ ἀντιτυφικὸ ἐμβόλιο· διότι ὅλοι ἀγαποῦμε τὴ ζωὴ, μόνο παράφρονες δὲν τὴν ἀγαποῦν. Σε μία λοιπὸν φοβερὴ ἐπιδημία ὅλοι σπεύδουμε νὰ ἐμβολιασθοῦμε· και οἱ στρατιῶτες στοὺς στρατῶνες, και οἱ μαθηταὶ στὰ σχολεῖα, και οἱ φυλακισμένοι στὶς φυλακές. Άλλ' ἰδοῦ, ἀδελφοί μου, μία ἄλλη ἐπιδημία, ἢ φοβερῶτερη ποῦ

ὑπάρχει στὸν κόσμο, ἢ ἐπιδημία τῆς ἀμαρτίας. Τὰ μικρόβια τῆς ἀμαρτίας ἐργάζονται περισσότερο ἀπὸ τὰ μικρόβια τοῦ τύφου. Κάνουν θραῦσι, και θραῦσι μεγάλη. Λοιπὸν τί θὰ κάνουμε; Μόνονι μας ν' ἀντιδράσουμε δὲν μποροῦμε. Ἐχουμε ἀνάγκη θείας βοήθειας. Και εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐμβόλιο ἐναντίον τῆς φοβερῆς νόσου τῆς ἀμαρτίας εἶνε ἡ θεία κοινωνία. Αὐτὸ εἶνε τὸ «*φάρμακον ἀθανασίας, ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν*» (Ἰγνατ. Θεοφ.). Τὸ ἐμβόλιο αὐτὸ δὲν κατασκευάζεται στὰ χημεῖα· κατασκευάστηκε πάνω στοῦ Γολγοθᾶ. Και ἔκτοτε ὅσοι ἀσθενοῦν στὴν ψυχὴ, ὅσοι δὲν θέλουν νὰ τοὺς θανατώσῃ ὁ ὄφις τῆς ἀμαρτίας, πλησιάζουν «*μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως και ἀγάπης*» τὸ μυστήριο τοῦτο τῆς ζωῆς· ἐνισχύουν τὸν ψυχικὸ και σωματικὸ τοὺς ὀργανισμό, δέχονται ἐντὸς τοὺς τὸ σπέρμα τῆς ἀθανασίας και προχωροῦν πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἐς σταματήσω ὅμως, ἀγαπητοί μου. Γιατί ὅ,τι και ἂν ποῦμε γιὰ τὸ μυστήριο τοῦτο, τὸ θέμα δὲν ἐξαντλεῖται. Πρὶν τελειώσω, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς διαβάσω ἄλλη μιὰ φορά τὸ προσκλητήριο τοῦ Χριστοῦ· «*Λάβετε, φάγετε, τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τὸ αἷμα μου...*». Ἐκοῦς τὸ προσκλητήριο; **πρόσελθε** στοῦ μυστήριο, τὸ μυστήριο τῆς ἀγάπης, τῆς ταπεινώσεως, τῆς ζωῆς. «*Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος τοῦ Χριστοῦ*» (κοιντ. Μ. Τρ.). Μὴν ἀδιαφορήσης. Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ φάη, πεθαίνει· κ' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ κοινωνήσῃ τὸ σῶμα και τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, θὰ πεθάνῃ πνευματικῶς. Ἐς προσέλθουμε ἀκόμη, γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὴ ζωὴ, τὴν ἀγάπη, τὴν ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ, τὴ δύναμί του. Ἐς προσέλθουμε ὄχι ἀπλῶς με καθαρὰ ἐνδύματα τοῦ σώματος, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο με καθαρὰ ἐνδύματα τῆς ψυχῆς. Ἐς προσέλθουμε ὄχι ὅπως ὁ Ἰούδας, ἀλλὰ ὅπως οἱ ἑνδεκα μαθηταί. Και πρὶν προσέλθουμε ἄς ποῦμε μυστικά τὴν προσευχὴ:

Χριστέ μου, δέξου κ' ἐμὲ τὸν ἀνάξιο στοῦ μυστικὸ σου δεῖπνο. Δὲν θὰ σοῦ δώσω φίλημα ὅπως ὁ Ἰούδας· ἀλλὰ σὰν τὸ ληστή, σὰν τὴν πόρνη, σὰν τὸν ἄσωτο, σὰν τὸν τελῶνη κλαίω γιὰ τ' ἀμαρτήματά μου, πέφτω ἐμπρὸς στοῦ ματωμένο σου σταυρὸ κ' ἐπαναλαμβάνω τὰ λόγια τοῦ ταπεινοῦ τελῶνη και τοῦ μετανοημένου ληστή· «*Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ*» και «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 18,13· 23,42). Γένοιτο!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**